

Спасоје Ж. Миловановић

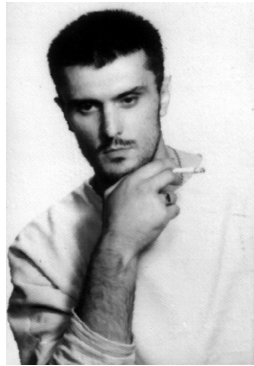
СОФИЈА СТАВРИЋ ИЛИ СМРТ

односно

УМЕТНОСТ ПРЕЖИВЉАВАЊА

комедија из савременог живота у дванаест

рунди прекинута нокаутом у десетој

СПАСОЈЕ Ж. МИЛОВАНОВИЋ рођен је у Крушевцу, 1. 2. 1971. године. Основну и средњу грађевинску школу завршио је у Крушевцу, а Факултет Драмских уметности, одсек Драматургија, у Београду.

Одмах по дипломирању уписује сам магистарске студије – театрологија на истом Факултету. Похађа 2. годину последипломских студија.

Први професионални уговор склопио је са Радијом Б-92, 1991, као новинар информативне редакције.

Од тада у јавности се појављује као:

аутор драмских текстова играних у Атељеу 212, Дечијем позоришту “Чарапа”, Тренутном театру, Драмском програму Радио Београда, објављених у стручном часопису Театрон;

сценариста и редитељ, серијали Радио Телевизије Србија, Телевизије Пинк, Радио Телевизије Крушевац;

главни и одговорни уредник Телевизије Плус – Крушевац;

позоришни, филмски и друштвени критичар – у часописима ЛУ-ДУС, Багдала, Победа, Град, Путеви културе;

редитељ у више аматерских позоришта; продуцент, организатор, сценариста и редитељ независних пројеката: Избор краљевства ЈУ естраде, Национална Порнографија; предавач у школи глуме драмског студија ДОН у Александровцу.

На основу мишљења професора Весне Језеркић и Светозара Рапајића предложен и изабран у звање асистента – приправника за предмет Историја светске драме и позоришта на Факултету драмских уметности у Приштини.

Од 1999. стално запослен на месту – одговорни уредник програма Културно-просветне заједнице општине Крушевац.

Спасоје Ж. МИЛОВАНОВИЋ

СОФИЈА СТАВРИЋ ИЛИ СМРТ
односно
УМЕТНОСТ ПРЕЖИВЉАВАЊА
комедија из савременог живота у дванаест рунди
прекинута нокаутом у десетој

ЛИЦА:

ГВОЗДЕН ГВОЗДЕНОВИЋ – човек који мисли, телеграфиста у пензији

РАКА – мушкарац са службом, полицајац

ТРТА – младић са имицом, лопов

КОНОБАР – младић са самопредајом, конобар

ЦЕНИ – девојка за удају, блудница

ЦИЦА – девојка за удају, кућна помоћница

ДОБРИЛА – мајка за удају, мајка

НАЈАВЉИВАЧИЦА – девојка са телом, свакако за удају

Гласови:

ВОДИТЕЉ – глас који дрхти и дахће

СОФИЈА СТАВРИЋ – глас еротске визије

Ово је скроман допринос естетској теорији, и не значи ништа друго до несигурност у исправност ставова, затечено предзнање, сврсисходност размишљања, али у исто време представља и под-разумева сопствено право суђења.

Као “естетску теорију схватићемо сваки говор који се, с намером да нешто систематизује и уведећи у игру филозофске појмове, бави неким појмовима који се односе на лепоту, уметност и услове стварања и процењивања уметничких дела, везе између уметности и других активности и између уметности и морала, које се, затим, односе на функцију уметника, појмове пријатног, украсног, појмове стила, на судове укуса и критику тих судова, теорију и праксу тумачења текстова, вербалних и невербалних, или, пак, на питање херменеутике – будући да она укршта раније проблеме иако се не односе само на поменуте естетске појаве.”

(Умберто Еко, *Уметности и лепо у естетичкијем средњем веку*,
Светови, 1992)

АТМОСФЕРА

Неколико тренућака по уласку публике у салу, глас Софије Ставрић – прекидан изражењем фреквенција различитих радио станица. Све док се публика изнервира.

СОФИЈА

СТАВРИЋ: Добро вече, ја сам Софија Ставрић, откриће године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, глас године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, лице године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, тело године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, осмех године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, поглед године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, кикот године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, дрхтај године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, визија године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, уздах године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, жеља године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, мирис године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, димензија године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, узбуђење године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, радост године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, потреба године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, захтев године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, акција године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, осећај године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, добробит године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, задовољство године ...
Добро вече, ја сам Софија Ставрић, корист године ...

А онда глас Водишеља.

ВОДИТЕЉ: Добро вече, поштовани слушаоци, налазите се на 100,007 FM стерео Цемс Бонд радио станице! Ово је емисија “Уметност преживљавања”, која се бави представом живота! Тренутак стварности разобличен у вечерашњем госту, заправо гошћи, она или он! Софија Ставрић!

СОФИЈА

СТАВРИЋ: Добро вече, ја сам Софија Ставрић, и нисам удата ...

ТИШИНА

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:
СОНГ О САМОПРЕДАЈИ

Говори и пјева Конобар.

КОНОБАР: Поштоване даме и господо! Испричаћу вам причу о жаби,
која, исто тако, може бити и прича о баби, јер, у стварности,
оваквој или онаквој, жаба често буде баба, а и баба, богами,
жаба!
Усред мочваре
са локвања
угледа Жаба
недалеко од пања
Роду
како мирно седи
Знала је Жаба да није баба
зашто саму себе да лаже
Рода хоће само да је смаже
У сласт
Хоће Жаба да скочи
ал нешто јој не да
и у Роду гледа
и размишља
Што да се не преда
Рода је горе – близу неба
А ја сам доле
И она од горе – мене вреба
и силази чак доле
Зар да будем жаба – не жаба
што стално зановега ко нека баба
Што да се роди не предам
Баш да видим да ли јој пријам
Нека јој буде
Јер
знала је Жаба да није баба
зашто саму себе да лаже
Рода хоће само да је смаже
У сласт
... Пријатно!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

ПРВА РУНДА – УПОЗНАВАЊЕ СИТУАЦИЈЕ

Дневно – сџаваћа соба. Полицајац Рака седи, једног предвечерја на ивици креветџа, и каже својој невенчаној жени Добрили, која седи у џозадини, на својој сџолици за љуљање, у кућној хаљини од зенане а са карнерима, и чџија “ласо” роман, шџихо мрмљајући и сричући. Ту су још и сџо и шџри сџолице, али на њима нема никога.

РАКА: Време је крајње тешко! Ситуација опасно зајџбана! Редови мора да се збију! Сурова реалност неувијено говори: “Нема места општџнародном весељу! Уметност је сведена на индивидуална маштања! Изволи кући – у кревет – као на позорницу!”... Добрила, да ли си спремила улогу?

ДОБРИЛА: Јесам.

РАКА: *(Свлачи се)*
Одлично! Не би волео да дође до импровизације! Импровизација, најчешће, текст представи у кривом светлу, и представа губи сваки смисао! Све се завршава поражавајуће млитаво!... То је недопустиво, нарочито данас, када сам расположен за квалитетно свршавање ствари!
(Осџаје у унџрециџерима и џошџкошуљи. На џлаву сџавља каубојски шешир. Леже у креветџи)
Дарлинг, лец го!

ДОБРИЛА: *(Разџолићује једно раме; џеаџирално)*
Ох, љубави, твоја шерифска значка у мени буди страст!
(Леже у креветџи)

Звоно на улазним враџима. Пауза.

РАКА: Е, јеби га!
(Скида шешир, сџавља шаџку, вади колџи испод јасџука, џриљубљује се уз враџа сџреман за џуцање)

ДОБРИЛА: Ију!
(Навлачи хаљину, крије се из креветџа)

РАКА: *(Виче)*
Напред!

Улази Трџа. У одџу, са камашнама и жирадџо шеширом. Мало архаично али свакако аџрактџивно.

ДОБРИЛА: Трто! Сине! Добро је да си стигао!

РАКА: Не причај!
 ТРТА: Не малериши!
 РАКА: Нико те ништа не пита!
 ТРТА: Досадна си!

Трија седа за сјо, Рака седа на ивицу креветџа, Добрила иде на своје месјо. Пауза.

РАКА: Дакле?
 ТРТА: Сат.
 (Даје му)
 РАКА: (Разгледа сџи)
 Као да сам га већ негде видео?!... Код неког?!...
 ТРТА: Немогуће! Човек је потпуно безличан!
 РАКА: Говорим о сату... Слушај дечко, не би волео да због једне такве ситнице, као што је, рецимо, сат, изгубим службу! Ипак, свет је саздан од извесних предности ...

Звоно на улазним вратиима. Највећа краћа џауза. Рака сјрџа сџи исјод јасџука, извади колџи и залеџи се џоред вратиџа сјреман за џуцање. Трија извади револвер исјод сакоа и џриљуби се са друђе сјране вратиџа сјреман за џуцање. Добрила се сакрије иза креветџа.

РАКА: (Виче)
 Напред!
 ТРТА: (Виче)
 Слободно!

Улази Цени.

РАКА: Јело!
 ТРТА: Цени!
 РАКА: Коначно да дођеш!
 ТРТА: Добро је да си се сетила!
 РАКА: Добрило, столицу за Цени!
 ТРТА: Слатко и воду!

Добрила џривуче сјолицу Цени.

ЦЕНИ: Хвала.
 ДОБРИЛА: Хвала.
 (Изађе)

Рака је навукао панталоне, а зајим се он и Трџа придруже Џени.

РАКА: Дакле?

ТРТА: Причај?

Краћа пауза.

ЏЕНИ: Све је више странаца укључено у свакодневни живот...

РАКА: Одлично! То смо и желели!

ТРТА: Тако је све почело!

ЏЕНИ: Да... Плаћају у доларима, фунтама, најчешће – еврима. Остала валута је нерентабилна. Њу не примам, као ни чекове, кредитне картице и томе слично.

РАКА: Одлично! И тако је општа беспарица, динару се поново љуља тло под ногама. Девизне резерве давно су испражњене

ТРТА: Тако је све почело.

РАКА: Јело, поносимо се тобом!

ТРТА: Шта један центлмен може више да каже, него – задивљен сам!

РАКА: Један центлмен не може ништа више да каже!

Краћа пауза.

ЏЕНИ: Хвала. С те стране све је у реду...

Пауза.

РАКА: У чему је, онда, проблем?!

ТРТА: Само реци?!

Пауза.

ЏЕНИ: Међу тим странцима све је више црнаца! Они погубно утичу на домаћу клијантелу! Код домаће клијантеле се јавља осећај мање вредности, губе самопоуздање, а да би доживели, извесна узбуђења, прибегавају настраностима!... Ипак, не могу да пристанем на изопачене и немогуће ствари! Ја сам, на крају крајева, девојка за удају!

Добрила уноси слајко и воду. Трџа и Рака се без речи погледају, ња се узмувају њо соби. Џени каже:

ЏЕНИ: Хвала.

ДОБРИЛА: Хвала.
(Изађе)

Краћа пауза.

РАКА: Јело, разочарала си ме!
 ТРТА: Цени, запрепастила!
 РАКА: Зар мислиш да бисмо те оставили на цедилу?!
 ТРТА: На клизишту без ослонца?!
 РАКА: У предворју среће?!
 ТРТА: Јаловом живљењу?!
 РАКА: Епизоди без наставка?!

Краћа њауза.

ТРТА: Цени, наравно да ћеш се удати!
 РАКА: Јело, и више од тога!
 ТРТА: Тако је све почело!
 РАКА: Јело, поносимо се тобом!
 ТРТА: Шта један центлмен може више да каже него – задивљен сам!
 РАКА: Један центлмен не може ништа више да каже!

Пауза.

ЦЕНИ: Ох, хвала вам!... Извините, био је ово тренутак малодушно-сти!... Пролазног слепила!... Женске беспомоћности...
(Усјане)
 Вечерас излазим са... одређеним господином... извесним познаником... свакако – платишом... у један ресторан... Прошлог пута је био, занимљиво, брбљиво!... Сеф је иза мртве природе!...
(Даје им њајир)
 Адреса је записана како би дошло до сигурног препознавања и потврде идентитета... Ех, да, адреса даје неопходну сигурност, а да не говорим и о материјалним богатствима!
(Креће ка излазу. Краћа њауза)
 Још нешто! Мислите да ће ме волети?

РАКА: О коме говориш?!
 ТРТА: О коме је реч?!
 РАКА: Говори јасније?!
 ТРТА: Конкретније?!
 РАКА: Разумевање је предуслов за сарадњу!?

ТРТА: Сарадња, кооперација, интеграција, велика организација – идеал сигурности и сталног прилива! Дакле?

РАКА: Само реци?

ЏЕНИ: У питању је мој будући супруг!? Да ли ће ме волети?! Јер, шта је брак који је пролазан, у односу на љубав, која је вечна!?

Пауза.

РАКА: Јело, цуро, зар сумњаш у утицај службе којој припадам?!

ТРТА: Џени, па, ако не пристане да те воли – појешће га мрак!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

2. ДРУГА РУНДА – ЕСКИВАЖА

Дневна соба. Гвозден седи, исто̄ њо̄ једно̄ њо̄днева, за својим сџолом и не каже нишџа, њошџо мисли, њразно̄ жледајући у мно̄бројне и разно-разне слике и жоблене, који су садржајем крајње неџирални, а њред-сџављају њежаже и мрџву њрироду, све док не уђе конобар, који каже:

КОНОБАР: Господине Гвоздене!

ГВОЗДЕН: *(Прејлашено се њр̄не)*
Ааа!

КОНОБАР: *(Изненађено се њр̄не)*
Ааа! Шта вам је?

ГВОЗДЕН: Што шта ми је? Шта је вама?

КОНОБАР: Мени није ништа! Шта је вама? Зашто сте викали?

ГВОЗДЕН: Ја викао!
(Крашка њауза)
Ја не вичем! А, ако ја почнем да вичем!...

(Пауза)

Молим вас, зашто бих ја викао? Вичу само они који се буне. Који су незадовољни. Мени је сасвим добро. Чак – савршено добро! Баш ми је добро! Изванредно! Заслепљујуће! Очаравајуће! Саблазњујуће!

КОНОБАР: Извините, мислио сам...

ГВОЗДЕН: Молим вас, зашто ви да мислите? Ја сам ту да мислим! Ја сам у обавези да мислим!

(Узбуђено)

Ја мислим – дакле постојим! Мајмуни не мисле! Дакле, не постоје! Нема их! Они су ништа! Моје скромно мишљење иде у том правцу, поклапајући се са већ признатим и званичним мишљењем – да је мајмун мислио – претворио би се у човека! А како је човек настао од мајмуна, дакле – нема ни човека!

(Мирно)

Одлично. Нема човека – нема ње!

КОНОБАР: Које ње?

ГВОЗДЕН: Које ње?

КОНОБАР: Рекли сте – нема ње?

ГВОЗДЕН: Наравно. Нема ње. Да ли је видите овде негде?... Нема је! Дакле – нема ње.

КОНОБАР: Дозволите да приметим: то је нека жена, господине Гвоздене?

ГВОЗДЕН: Жена?!... Она је дух!... Привиђење!... Недостижна визија!... Потреба!... Она, тј. дух, овако се шуња, прикрада се одасвуд, улази под кожу, испуњава тело, окупира личност, формира јавно мњење... Иде овако, овако, овако... И! Уђе овде! Каже: “Аха! Ту ти је мозак! Дај, Гвоздене, мозак!” – Ја, ударим себи два шамара, попрскам се хладном водом, све у циљу да се повратим, а онда, тј. он, заправо дух, побегне!?! Уђе ми у срце! Каже: “Дај, Гвоздене, срце, кад не даш мозак!”... Ја дам срце, препустим се осећању, али не дам мозак! Мозак је моје злато, богатство, наслеђена некретнина! Јер, са мозгом мислим, дакле постојим. Једноставно, морам да постојим. Ја сам потребан овом народу; ја повезујем овај народ са светом! Ја уместо њега мислим! Сам чин повезивања, преноса порука, омогућава увид у мишљење како оног који шаље, тако и оног који прима поруке! Након извесног времена, стицања рутине, без иједне грешке у мишљењу, био сам у стању да пошаљем поруку у било чије име, што само по себи значи – мислио сам уместо њега! Касније се то проширило на читав народ. Народ као скуп појединаца, истоверних индивидуа, бескрупулозног убеђења, био сам телеграфиста, извор информација, врело мишљења, манифест пролазности, анекс човека!... Непобитно доказујем: Српски народ не мисли! Дакле – нема мозга! Дакле – не постоји! Он је небески народ! Небо значи ништа! Ништа, мало пре смо доказали, значи мајмун! Дакле – српски народ је мајмунски народ! Нема мозга, али има срце! Где му је срце? – Код ње!

Конобар, зајечен оваквим изливом, али ваљда свесћан свој положаја, после краће паузе, климне главом у смислу – логично, ња каже:

КОНОБАР: Ако вам је потребна кућна помоћница, најсрдачније вам препоручујем своју сестру. Стићи ће колико вечерас! Могу да кажем – она је једна поштена девојка која се клони неприлика, и сумњивих типова. То је велики плус за једну девојку, нарочито у данашњем времену.

Пауза.

ГВОЗДЕН: *(Позориво)*

Наравно, биће ми част да ваша сестра постане моја кућна помоћница. Ако ви мислите да тако треба...

КОНОБАР: Наравно! Свако способан треба да ради! Уосталом, нећу је, сигурно, ја издржавати... Хвала вам, господине Гвоздене! Велики терет сте ми скинули с леђа! Знате какве су обавезе старијег брата према млађој сестри! Тренутак непажње, погрешно познанство, недостатак визионарства, време као створено за препуштање и предају, а нигде очинског васпитања и строгости – најслађи колач је поштено зарађен колач, мој господине! Још једанпут – хвала вам... Дозволићете, морао бих да кренем на посао. Конобар је ту где су и гости. Гости су ту где је и кафана. Самим тим – конобару је место у кафани... Да ли ви излазите вечерас?

Пауза.

ГВОЗДЕН: *(Седне)*

Не. Молим вас, зашто бих ја излазио? Потпуно сте у праву. Ево, седи овде. Ви слободно проверите да ли сам ја још увек на овом месту!... Опростите, дао сам себи превише слободе... Мислим, ја, заиста, не мислим да нисам слободан! Напротив! Ја сам, готово сигуран, да могу у сваком тренутку прошетати у било ком правцу, само ако зажелим! Зар не?! Ви ми нећете забранити? – Зашто би? Само ако зажелим, зар не?

КОНОБАР: Мислио сам због кључа...

ГВОЗДЕН: Ако сумњате – закључајте ме!

КОНОБАР: Господине Гвоздене, то би било против природно! Где иде да подстанар закључава станодавца! Постоји изрека у којој се каже: станодавац је подстанару исто што и временска прогноза метеорологу! Наравно, мисли се на шире! Свакако, изађите.

ГВОЗДЕН: Мислите?

КОНОБАР: Наравно.

ГВОЗДЕН: А, ваша сестра?

КОНОБАР: Цица! Оставићу кључ на месту на којем смо остављали док смо били у родитељском дому. Цица је моја рођена сестра. Па ко боље познаје сестру од брата, и обрнуто!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

3. ТРЕЋА РУНДА – ЈУРЊАВА

Испред двоспрајнице, испод улочног освјетљења, Рака ситоји и каже:

РАКА: Трто... Трто... Трто!

На њрозору се појављује Трџа.

ТРТА: Шта је?

РАКА: Пожури!

ТРТА: Са'ћу.
(Врати се унутра)

Пауза.

РАКА: Трто... Трто... Трто!

На њрозору се појављује Трџа.

ТРТА: Шта је?

РАКА: Шта радиш толико дуго?

ТРТА: Не могу да пронађем сеф!

РАКА: Како не можеш?! Цени је рекла иза слике!

ТРТА: Да, али иза које?! Кућа је пуна слика! Све само море, сунце и цвеће. Тип мора да је настран, или у најмању руку, хипик.

РАКА: Чекај! Јела је рекла – иза мртве природе!

ТРТА: Са'ћу.
(Врати се унутра)

Пауза. На њрозору се појављује Трџа.

ТРТА: Рако...

РАКА: Шта је?

ТРТА: Је л' се рачунају гоблени у то?

РАКА: Какви гоблени?

ТРТА: Вилерови?

Пауза.

РАКА: Слушај дечко, не изигравај критичара. Не бих волео да због једне такве ситнице, као што је гоблен, изгубим службу. Ипак, свет је саздан од извесних предности.

ТРТА: Са'ћу.
(Врати се унутра)

Пауза. У суседној соби – ујали се свећило.

РАКА: Трто!... Трто!... Трто!

На њрозору се њојављује Трџа.

ТРТА: Шта је?

РАКА: Светло у суседној соби! Излази!

ТРТА: Је л'?!
(Прескаче њрозор. Унуџра му испада шешир)

Јао!

РАКА: Шта је?

ТРТА: *(Виси)*

Мој шешир! Мој жирадо шешир! Остао је унутра! Не могу без шешира!

РАКА: *(Вуче џа)*

Остави шешир! Бежимо!

ТРТА: *(Хоће да се оџрџне)*

Никада! Шешир је знак моје индивидуалности и препознавања!

РАКА: *(Хоће да џа оџкачи)*

Остави шешир! Бежимо!

ТРТА *(Хоће да се оџрџне)*

Никада! Без шешира ја сам ништа! Још један од многих без смисла и идентитета! Остави ме! Иди!

РАКА: *(Хоће да џа оџкачи)*

Не наседам на такве приче! Па, ти би све признао!

ТРТА: *(Хоће да се оџрџне)*

Зашто тако мислиш? Где ти је нестало поверење у ортака? Пословног сарадника? Уосталом, зар моја мајка није довољан разлог за твоје поверење? У противном – ми смо пропали!

РАКА: *(Хоће да џа оџкачи)*

Да, али си поподне све признао! И шта си јео и шта си пио! А имали смо само лакши спаринг!

ТРТА: *(Хоће да се оџрџне)*

Твој ненадани ударац испод појаса изазвао је у мени мучнину! Једноставно, морао сам да се исповраћам!

РАКА: *(Хоће да џа оџкачи)*

Будало, у полицији то се зове признање с доказима!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу
на којој пише:
БРЕ'К

*Ресџоран. Те исџе вечери, за сџолом, као једини ѓосџи, седе Џени, која
ћуџи, и Гвозден, који каже:*

ГВОЗДЕН: Они су просто разграбили мој живот! Разбуцали прошлост! Отфикарили будућност! Време је стало у свом почетку, и као такво ту је и остало. Кренули су од мог првог тате, само зато што је био црвен, кад му за то није било место. Отац је симбол куће, нормално – узели су и кућу. Дошли су и рекли: “Куц, куц! Напред! – Ово је сада наше! – Ваше?! – А шта си ти мислио?! – А ко сте ви? – А ко смо ми?! Па ти се правиш луд! Дођи да ти покажемо!” И ја сам на почетку живота остао без тате, без сигурног путоказа, и снажне заштитничке руке. Ви ме разумете, госпођице Џени, зар не! А ко би други знао шта једном младићу значи његов отац?! Ви сте права ћерка ваше госпођице маме Беатрис, зар не! Затим су одвели и мог другог тату, који је заправо био брат мог првог тате, и уједно директно умешан у његов нестанак, као човек који је руководио читавом операцијом, јер је волео моју маму у исто време кад и мој први тата, а није био црвен. Отац је симбол куће, нормално узели су и кућу. Дошли су и рекли: “Куц, куц! – Напред! Ово је сада наше! Ваше? – А шта си ти мислио?! – А ко сте ви? – А ко смо ми?! Па ти се правиш луд! Дођи да ти покажемо!” Ја сам остао тамо где сам и био, на улици, препуштен пролазницима. Ви ме разумете, госпођице Џени, зар не?! А ко би други знао шта значи бити на улици препуштен пролазницима?! Ви сте права ћерка ваше госпођице маме Беатрис, зар не! Затим су одвели и мог трећег тату, који је заправо био брат мог првог и другог тате, и уједно умешан у њихов нестанак, као човек који је одао мог првог тату другом тати, а затим је руководио читавом операцијом у нестанку мог другог тате, јер је волео моју маму у исто време кад и мој први тата, као и овај други, а био је црвен на правом месту. Отац је симбол куће – нормално, узели су и кућу. Дошли су и рекли: “Куц, куц! – Напред! Ово је сада наше! – Ваше? – А шта си ти мислио?! – А ко сте ви? – А ко смо ми?! Па ти се правиш луд! Дођи да ти покажемо!” Ја сам остао тамо где сам и био, жељан доказивања, а познавао сам само своје тело. Ви ме разумете, госпођице Џени, зар не? А ко би други знао шта за једног младића значи његово тело?! Ви сте права ћерка ваше

госпођице маме Беатрис, зар не! И? Мама је једноставно, пресвиснула! Није могла да се снађе у новом начину живота, новом времену, које је заправо било исто као оно старо. Тата је нестао, чика Тома је напустио, не верујући у њену безгрешност у татиној кривици. Рекао је: “Ја не могу да будем љубавник жене чији је муж политички неподобан! То се противи мом правилу немешања у политику! Збогом.” Ви ме разумете, госпођице Џени, зар не? А ко би други знао шта за једну жену значи њен љубавник?! Ви сте права ћерка ваше госпођице маме Беатрис, зар не! Остао сам сам, голуждраво пиле, непроцветао цвет! Ја сам се повукао у себе, и до данас ту сам и остао. Мени је срце преслабо за превише еротике! Мени је срце преслабо за узбуђење! Мени је срце преслабо за жеље! Ја сам препустио осећања другима, али сам задржао мозак! Тако сам се обогатио! Дао сам језик, дао сам срце, али не дам мозак! Ћутим – ћутање је злато, мислим – мисли су благо! Захваљујући позиву спознао сам време! Ви ме разумете, госпођице Џени, зар не? А ко би други знао шта значи добар позив, захвалан занат?! Ви сте права ћерка ваше госпођице маме Беатрис, зар не!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:
БОКС

*Дневна соба. Цица ујали свејло и сџане забезекнуџа, ѓледајући у Трџу,
који ускаче кроз ѓрозор, и каже:*

ТРГА: Нека новине забележе: “Није дао да се његов шешир гази!”

Пауза.

ЦИЦА: Шта се овде дешава? Какав је то начин? И ко си, уопште, ти?

Пауза.

ТРГА: Да ли се познајемо?
(Заводнички је ѓогледа)

Пауза.

ЦИЦА: Очигледно – не?
(Са инџересовањем одѓвара на ѓогледа)

Пауза. ТРГА:
Зар није време да се упознамо?
(Све је заводљивије ѓледа)

Пауза.

ЦИЦА: Мало је касно, а и време је спавању.
(Са још већим инџересовањем одѓвара на ѓогледа)

Краћа ѓауза.

ТРГА: Зашто онда не легнемо!

ЦИЦА: Шта ти пада на памет?! Ја сам поштена девојка! Пробисвету и швалерчино!

Пауза.

ТРГА: У питању је неспоразум!
(Значајно јој сџави до знања)

Краћа ѓауза.

ЦИЦА: Пређи на ствар?

ТРГА: (Наклони се)
Ја сам Миливоје, звани Трга, драго ми је.

ЦИЦА: (Одѓвара на наклон)
Славица – Цица, такође.

Пауза.

- ТРТА: *(Бесјрекорно заводнички)*
Знаш, Цицо, ја много ценим лепоту. У стању сам да учиним све за њу! У том смислу, ти си савршено лепа.
- ЦИЦА: *(Бесјрекорно са инјересовањем)*
Ох, хвала, Трто.
- ТРТАЛ *(Као раније)*
Нема на чему, Цицо. Знаш, Цицо, ти си најлепше женско створење које су моје очи икад виделе!
- ЦИЦА: *(Као раније)*
Ох, хвала, Трто!
- ТРТА: Нема на чему, Цицо. Знаш, Цицо, у том смислу, ја сам заљубљен у тебе.

Пауза.

- ЦИЦА: Ох, хвала, Трто!... Али, ту се јавља један проблем.
- ТРТА: Проблем?!
- ЦИЦА: Шта је љубав, која је пролазна, у односу на брак, који је вечан!

Дужа љауза.

- ТРТА: Знаш, Цицо, ако је све то тако, мени не преостаје ништа друго, него да кажем – удај се за мене?!

Дужа љауза.

- ЦИЦА: Ако је твоја понуда искрена, рећи ћу ти – видим себе као верну супругу и добру мајку. Ако су твоје намере покварене, опет ти кажем – упропастићеш једну девојку, која само жели да се добро уда!

Пауза.

- ТРТА: Да ли би сад пољубила свог вереника?
- ЦИЦА: Ох, да!

Љубе се. Пауза.

- ЦИЦА: Још нешто, да не дође до забуне!... Од чега ћемо живети? Да ли се нечим бавиш? Ја нисам за праљу прозора. Како би објаснио своје занимање? Не бих поднела да си тек тамо неки...!

Краћа љауза.

ТРТА: Видиш, женице моја, теби могу да кажем, јер брак обавезује на међусобно поверење... Можда ће ти изгледати чудно, али време је крајње тешко, ситуација опасно заједана! Сходно томе, као човек који држи до себе и свог имиџа, одлучио сам да се обогатим брзо, како би споро живео као богаташ! Што би се рекло – овде јесте, овде није, где је сад?!

ЦИЦА: Ох, Трто! Већ видим себе у троспратној вили, окруженој оградом од два метра, многобројним алармима, гомилом телохранитеља... Већ видим себе у базену, на крову, како се купам, док се са сетом сећам свега оног што ме је, у почетку, спречавало да заузмем место које ми сада припада...

Уз њиресак враћима, у собу бане Рака, и каже:

РАКА: Ја сам из службе за ред и мир! Као да је овде дошло до провале?! Ко сте ви? Шта треба да предузмем?

Пауза.

ТРТА: *(Загрли Цицу, која се њиресављено њиресе)*
Смири се, Рако. Упознај моју вереницу!

ЦИЦА: Драго ми је, Цица.

РАКА: Рака... Честитам! Све нас је више!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

4. ЧЕТВРТА РУНДА – КЛИНЧ

Ресторан. Поново Цени ћући, а Гвозден каже:

ГВОЗДЕН: Молим вас, њих је све више! Народа је све мање! Ја то знам! Са сигурношћу тврдим!... Ја сам био телеграфиста! Ја сам повезивао њих са народом, народ са светом!... Они се увлаче свуда!... Највише у тело!... Наравно, не можете ни претпоставити шта раде у телу?! Иду ка мозгу!... Ја им не дам мозак! Ја са мозгом мислим! Дакле, постојим!... Али, узели су ми срце!... Они хоће да се ја заљубим! У кога?! У духа! У недостижну особу! Лице са екрана! Еротску визију!... Да би тај дух ушао у моје срце, а затим најкраћим путем и у мој мозак, јер срце храни мозак!... Они хоће моје преостало богатство!... Оно је велико! Огромно! Највеће!... Али, неће моћи!... Ја сам га сакрио иза мртве природе!... Изволите, пробајте! Пробајте да дођете до њега! Изазивам вас на борбу! Професионални бокс-меч!... Ја нећу да нестанем! Ја постојим! Постојим!
(Урла)
Келнер! Келнер! Је л има неко у овом локалу да послужи!
Келнер!

Долази Конобар.

КОНОБАР: Извините, извините... О! Господине Гвоздене!... Откуд ви?... Како вам изгледам?

ГВОЗДЕН: *(Пошћуно изван себе)*
Дакле, прихватате борбу?!

КОНОБАР: Управо сам је избегао! Нека индивидуа, претукла је персонал куће на улазу у ресторан!

ГВОЗДЕН: *(Као раније)*
Да, био је то лакши спаринг.

КОНОБАР: Молим?

ГВОЗДЕН: Шта молиш?! Исцепао сам их као за потпалу!

КОНОБАР: *(Збуњено)*
Али, то нисте били ви!?

ГВОЗДЕН: Ха, ха! Привид стварности! Опробај се и ти, ако смеш?!

Конобар као да њек сад примети Цени, која га све време зајрејашћено, ња ојчињено њосмајра. Уосјалом, као и он њу, али исјод ока.

КОНОБАР: Госпођица је са вама?... Схватио сам... Господине, они су сада у болници.

ГВОЗДЕН: Боље да сте их одвели у ветеринарску станицу.

КОНОБАР: Ха, ха, браво... Молим вас, имају тешке телесне повреде! Надам се да сте упознати са ценама коштања пластичних операција?!

ГВОЗДЕН: Како то, ја сам их био – ја и да платим?!... Па свуда у свету постоји одељење које бије, одељење које плаћа, одељење за пропаганду!...

КОНОБАР: Господине, статут куће налаже да сваки гост плати оно што разбије! Можете да тучете персонал куће, ако хоћете да платите!

ГВОЗДЕН: “Да платиш, па да платиш!”...

(Даје му новац)

Ево ти паре, и доведи ми одмах једног да му ударам заушке кад се изнервирам!

КОНОБАР: Хвала лепо. Желите ли још нешто?

ГВОЗДЕН: Килограм белог и сифон соде – данас славим.

КОНОБАР: Честитам! Одмах.

(Оде и још брже се враћи. Точи)

Изволите... Што се тиче заушки, само сам ја слободан.

ГВОЗДЕН: *(Избезумљено, зајлашено, засјрашујуће)*

Доста је било јурњаве! Изволи младићу, уђи ми у клинч! Ударај!... Видећете да постојим!... Је л има овде нека...

КОНОБАР: Нека?...

ГВОЗДЕН: Мислим...

КОНОБАР: Мислите, нека...

ГВОЗДЕН: Не мислим!

КОНОБАР: Молим?

ГВОЗДЕН: Шта се интимишеш са мном! Ја инсистирам на чистој борби! Мислим нека што пева!

КОНОБАР: До сада нисмо практиковали...

ГВОЗДЕН: Хе, хе... Мислиш да наседам на такву финту!? Хајде, испрактикуј једну.
(Удари му заушку)

КОНОБАР: Па, добро... Могао бих да покушам са ...

ГВОЗДЕН: Хајде, дечко!
(Удари му заушку)
не измотавај се!
(Заушка)
Буди мушко!
(Заушка)
Удари право у средину!
(Заушка)
Доведи ти Софију Ставрић!

Краћа пауза.

КОНОБАР: Зашто баш она? Мени је симпатичнија, на пример...

ГВОЗДЕН: Слушај, дечко, не волим фрљоке и беспотребна измотавања!
Људи су платили да гледају праву мушку борбу! Софија Ставрић или смрт!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

5. ПЕТА РУНДА – СЕРИЈА ПРОМАШАЈА

*Дневно – сивавања соба. Добрила седи, сућрадан, на својој сиволици, у
позадини, чииа “ласо” роман, ња каже:*

ДОБРИЛА: Ох, зашто их нема? Када ће доћи? Само да све буде у реду!

Пауза. Улазно звоно. Добрила усћаје. Улази Рака.

ДОБРИЛА: Где ми је син? Где је Трта?

РАКА: О, не! Још једна епизода у серији промашаја!... Где си то прочитала?

(Исћрће јој роман)

Где то пише?!... Ко си ти да дописујеш једног писца?

(Баца роман)

И то оваквог!? Да дописујеш – ти, која знаш о уметности, колико и шустер о авионима!... И какав би то писац био, и какав би то дивљи запад био, да се један јунак, у најмању руку, каубој, зове трта?! То име припада суровој реалности са ових простора! Трта!...

ДОБРИЛА: Рако...

РАКА: Сад још и Рака!... Слушај, жено, рекао сам ти – за тебе сам дарлинг!... Тиме се машта разликује од стварности! Тиме, тебе, разликујем од других! Зашто ти доносим романе?! Понављамо све!

(Изађе)

Пауза. Добрила се ућлаши, ња крене да чииа:

ДОБРИЛА: “Ох, љубави, то сте ви! Како сте? Шта радите? изговара, страсно гледајући у његову шерифску значку, док јој се сунце разлива по коси.”

Улазно звоно. Улази Рака.

ДОБРИЛА: *(Театрално)*

Ох, љубави, то сте ви! Како си? Шта радиш?

(Сћрасно га гледа, у његову полицјску значку, док јој се сунце разлива по коси)

РАКА: Да, дарлинг, то сам ја.

(Пољуби је каракћерно)

ДОБРИЛА: Ох...

РАКА: *(Седне на сиволици, изува цићеле, скида чараје, раскојчава њанћалоне)*

Дарлинг, уморан сам од дугог јахања и сунца! Прерија је

бесконачна, а индијанци све опаснији! И што је најгоре – пију лош виски и врло се ретко купају!... Зар би цивилизацијски напредак мени опростио у случају да им оставим сво оно благо у њиховим планинама; да се усмрди на њих саме!?!... Не! Не! И опет не!... Држави је свако злато исто – па макар и смрдљиво! Она мора да се изграђује!

(Остјаје у унијерциџерима и јојкошуљи. На главу сјавља каубојски шешир, леже у кревету)

Дарлинг, лец го.

ДОБРИЛА: *(Разголићује једно раме, ѿеајрално)*

Ох, љубави, твоја шерифска значка у мени буди страст!

РАКА: Разумем те, дарлинг, и ја сам једва чекао да се испружим на меканом душеку, и легнем крај твог... крај твог... Тих! Не могу да нађем реч за то твоје... То...

ДОБРИЛА: Проблем је у мени?

РАКА: Сигурно! Слушај, жено, не мислиш ваљда да је проблем у мени?!... Читава једна служба била би доведена у питање! Самим тим и наша држава, која од памтивека почива на мојој служби!... Добрила! Кобило!

ДОБРИЛА: Нашао си реч?

Звоно на улазним вратиима. Пауза.

РАКА: Е, јеби га!

(Скида шешир, сјавља шајку, вади колѿ исоод јасѿука, ѿриљубљује се уз вратија сјреман за ѿуцање)

ДОБРИЛА: Ију!

(Навлачи хаљину, крије се из креветѿа)

РАКА: *(Виче)*

Напред!

Улази Трѿа.

ДОБРИЛА: Трто! Сине! Добро је да си стигао!

РАКА: Не причај!

ТРТА: Не малериши!

РАКА: Нико те ништа не пита!

ТРТА: Досадна си!

Трѿа седа за сѿо, Рака седа на ивицу креветѿа, Добрила иде на своје месѿо. Пауза.

РАКА: Дакле?

ТРТА: Ништа. Сефа једноставно нема.

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

6. ШЕСТА РУНДА – СПУШТЕНИ ГАРД

Дневна соба. Цица изражи сеф иза мнозобројних слика и зоблена, и не примећује Гвоздена, који само шћо је ушао, а кад га приметти шћа друго да каже него:

ЦИЦА: Добар дан...

Пауза.

ГВОЗДЕН: Хе, хе! Не, не! Хе, хе! Дакле, дошла си! Чекао сам, чекао и дочекао!

(Ухвати је за браду)

Савршено! Ко јаје јајету, ко брат брату, ко бурек буреку!

ЦИЦА: Молим вас!...

ГВОЗДЕН: А, не, не!... Ја боксујем спуштеног гарда... Дозволићете... Јао, Софи, јо, Софија! Не схваташ колике сам бесане ноћи провео због тебе! Хе, хе!

(Клања се)

Гвозден Гвозденовић, драго ми је!... Кад сам био мали, још у колевци, пре него што сам се родио, у мајчином трбуху, разбио сам сво гвожђе које се ту затекло! Зато сам добио име Гвозден!... Гвозденовић – значи наследно!... Јао, Софи, јо, Софија! Сан ми није долазио на очи! Али, ти јеси!... Само, ти и ја!... Очи у очи!... Прво, ти си горе, ја сам доле! Онда си ти доле, ја сам поред тебе – спавамо! Шта ћеш, године ме стигле... Ти ме будиш песмом, чини ми се птичице цвркућу, нови дан се рађа, сунце не залази!... Ја отварам очи – видим тебе! Журим да се упознамо!... Затим, ти ми певаш! Само за мене! Ја те гледам. Очи ко шифоњер! Улети ми мушица! Узмем прахер, убијем мушицу, истерам себи око, ал те видим ко да имам оба!... Што је мени теже, ти све лепше певаш! Мучитељице моја!... Нити једем, нити спавам, у народ не залазим! У биљку се претварам!... Ти ми певаш, ја растем, растем, небо да додирнем! Падне роса, покваси ми лишће, стресем росу, ето кише народу, хлеба да се има, народ да не буде гладан! Спаситељице наша!

ЦИЦА: Опростите, ја нисам никаква Софија...

ГВОЗДЕН: Тачно! Ти ниси никаква! Ти си Софија Ставрић!

ЦИЦА: Али, ја сам сестра нашег подстанара, која треба да постане ваша кућна помоћница! Ја нисам Софија Ставрић!

Пауза.

ГВОЗДЕН: Јеси.

ЦИЦА: Нисам.

ГВОЗДЕН: Јеси.

ЦИЦА: Кажем вам – нисам.

ГВОЗДЕН: Јеси, јеси...

Пауза.

ЦИЦА: Да покушамо из почетка... Ја сам Цица, ваша кућна помоћница.

ГВОЗДЕН: Ниси.

ЦИЦА: Јесам.

ГВОЗДЕН: Ниси.

ЦИЦА: Кажем вам – јесам.

Пауза.

ГВОЗДЕН: Јеси?

ЦИЦА: Јесам.

ГВОЗДЕН: Јеси?

ЦИЦА: Јесам.

Пауза.

ГВОЗДЕН: Ето!... Молим те да ми отпеваш нешто?...

ЦИЦА: Шта да радим?

ГВОЗДЕН: Јао, Софи, јо, Софија! Молим те! Само једну!... Молим те, молим те, молим те... После свих борби, након свих битака, успешног одолевања, принуђен сам да предам меч!... Поражен, заробљен, окупиран, у твојим сам рукама, чини са мном шта је теби воља!... Коначно поражен, а опет коначно слободан! Привлачност пораза, задовољство окупатором. Свечано објављујем: моје срце и сва моја осећања, припадају теби и само теби!... Али, то је део моје личности! Онај други део, онај жилавији део, и он жели да буде освојен!... Потпуном капитулацијом побеђујем време, ослобађам се натуреног богатства! Сан је постао стварност, идеја се материјализовала, мишљење пада у воду!... Софија, ја сам човек који осећа!

Пауза.

ЦИЦА: Слушајте, ја сам ваша кућна помоћница! Ја нисам Софија Ставрић! Ја се удајем! То, ипак, нешто значи!

Пауза.

ГВОЗДЕН: Све сам признао, и не разумем чему више то инсистирање?!... Али, ако је то део игре, онда: или си Софија Ставрић или отказ!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:
СОНГ О ДЕВОЈЦИ

Најављивачица однесе њаблу, ња се враїи и заїева:

НАЈАВЉИВАЧИЦА:

О шта девојка жели
Кад би сте само хтели
Кад би сте само смели
Да испуните део
Део што девојка жели

О махарана
О махарана да
Анита Делграда
Принцеза Дајана
Па шта

О љубав њену
О срећу њену
О једну жену
Имали би заувек
У рукама тад

О махарана
О махарана да
Анита Делграда
Принцеза Дајана
Па шта

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

7. СЕДМА РУНДА – ПРИЋИ МУ!

*Дневно – сиваваћа соба. Као и обично – Трија на сиволици, Рака на ивици
креветца, Добрила у позадини, седе ипак.*

РАКА: Зар да останемо поражени?

ТРТА: Ужас!

РАКА: Беда.

Пауза.

ТРТА А већ смо кренули да трошимо уштеђевину.

РАКА: Ужас!

ТРТА: Беда.

Пауза.

РАКА: Мораћемо да продајемо ствари из куће.

ТРТА: Ужас!

РАКА: Беда.

Пауза.

ТРТА: Можда ће Цица!?!...

РАКА: Или Џени!?!...

ТРТА: Још није све готово!

РАКА: Не клонимо духом!

ТРТА: Зар да пропадне читав наш труд?!

РАКА: Ужас!

ТРТА: Беда.

*Звоно на улазним вратима. Највећа краћа пауза. Рака извади колџ и
залепи се поред врата сиреман за џуцање. Трија извади револвер испод
сакоа и џриљуби се са друге стране врата сиреман за џуцање. Добрила се
сакрије иза креветца.*

РАКА: *(Виче)*
Напред!

ТРТА: *(Виче)*
Слободно!

Улази Џени.

РАКА: Јело!
 ТРТА: Џени!
 РАКА: Коначно да дођеш!
 ТРТА: Добро је да си се сетила!
 РАКА: Добрило, столицу за Џени!
 ТРТА: Слатко и воду!

Добрила љривуче сјолицу Џени.

ЏЕНИ: Хвала.
 ДОБРИЛА: Хвала.
 (Изађе)
 РАКА: Дакле?
 ТРТА: Причај?

Краћа љауза.

ЏЕНИ: Ја сам се заљубила!
 РАКА: Одлично! То смо и желели!
 ТРТА: Тако је све почело!
 ЏЕНИ: Ја сам се просто сексуално запрепастила!
 РАКА: Одлично! То смо и желели!
 ТРТА: Тако је све почело!
 РАКА: Јело, поносимо се тобом!
 ТРТА: Џени, шта један џентлмен може више да каже него – за-
 дивљен сам!
 РАКА: Један џентлмен не може ништа више да каже.
 ЏЕНИ: Хвала... С те стране све је у реду...
 РАКА: У чему је онда проблем?
 ТРТА: Само реци?...

Краћа љауза.

ЏЕНИ: Зар љубав не мења оног ко се заљубио! Зар га не чини бољим него што јесте! Племенитијим! Зар он не престаје да размишља о материјалним добрима! Зар се његов живот из корена не мења!... Дошла сам да вам саопштим – напуштам стари начин живота! Ја сам се променила! Постала сам боља! Племенитија! Материјална добра ме не интересују! Ја сам се из корена променила! Ја сам се, једноставно, заљубила!

Добрила уноси слајко и воду. Трпа и Рака се без речи погледају. Цени каже:

ЦЕНИ: Хвала.

ДОБРИЛА: Хвала.
(Изађе)

РАКА: Јело, разочарала си ме.

ТРПА: Запрепастила!

РАКА: Тако плиткоумно да размишљаш!

ТРПА: Као да не познајеш живот?

РАКА: Стање ствари!

ТРПА: Зар не желиш да се удаш?

РАКА: Свадбу да направиш?

ТРПА: Да живиш ко поштена жена?

РАКА: Са мало пара!

ТРПА: Много деце!

РАКА: Треbate јести!

ТРПА: Уопште живети!

РАКА: А кад он оде на принудни одмор?

ТРПА: Као да не познајеш живот?

РАКА: Стање ствари!

ТРПА: И посла не буде!

РАКА: Доћи ћеш код нас да молиш за посао!

ТРПА: И живећеш опет од своје ронђе!

РАКА: Ужас!

ТРПА: Беда.

Пауза.

ЦЕНИ: Доврага! Зар нисте пронашли сеф?

РАКА: У томе је проблем!

ТРПА: Мораш да сазнаш тачно иза које слике је сеф!

РАКА: Значи, поново на посао!

ТРПА: Видећеш, живот је лепши са мало пара!

Пауза.

ЦЕНИ: Поново – доврага! Без обзира на све – напуштам посао!

ТРТА: А, ако те он не заволи?

РАКА: Зар мислиш да ћемо те оставити на цедилу?

ТРТА: Појешће га мрак!

РАКА: Зар сумњаш у утицај службе којој припадам!

Пауза.

ЦЕНИ: У реду. Хајде да завршимо посао.

РАКА: Јело, поносимо се тобом!

ТРТА: Шта један центлмен може више да каже него – задивљен сам!

РАКА: Не може ништа више да каже!

Звоно на улазним вратицима. Највиша краћа пауза. Рака извади колџи и залежи се поред вратица сиреман за пуцање. Трџа извади револвер испод сакоа и приљуби се са друге стране вратица сиреман за пуцање. Цени се сакрије иза креветца.

РАКА: *(Виче)*
Напред!

ТРТА: *(Виче)*
Слободно!

Улази Цица носећи џомилу торби.

РАКА: Госпођице!

ТРТА: Цицо!

РАКА: Добрила, још једну столицу!

ТРТА: Слатко и воду!

Добрила доноси столицу. Цица седне.

ЦИЦА: Хвала.

ДОБРИЛА: Хвала.
(Изађе)

ТРТА: Причај?

РАКА: Дакле?

ЦИЦА: Не знам да ли смем?

ТРТА: Ма, слободно!

РАКА: Ово је Цени!

ТРТА: Ово је Цица!
ЦИЦА: Џени?
ЏЕНИ: Цица?
ТРТА: *(За Џени)*
Пријатељ на друму.
РАКА: *(За Цицу)*
Пријатељ у невољи!
ТРТА: *(За Џени)*
Она треба да се уда.
РАКА: *(За Цицу)*
Такође.
ЦИЦА: Надам се да твој није лопов?
ЏЕНИ: Надам се да твој није конобар?
ЦИЦА: Није.
ЏЕНИ: Није.
ТРТА: Радите на истом послу.
РАКА: За исту ствар!
ЦИЦА: И ти?!
ЏЕНИ: И ти?!

Прасну у смех.

ЦИЦА: Драго ми је што сам нашла такву пријатељицу!
ЏЕНИ: Најбољу другарицу!
Љубе се.
ТРТА: А, сад, причај?
РАКА: Дакле?
ЦИЦА: Целог поподнева сам тражила сеф.
РАКА: Одлично! То смо и желели!
ТРТА: Тако је све почело!
ЦИЦА: Али, нисам га нашла.
ЏЕНИ: Ни ти!
ЦИЦА: Ни ти!
РАКА: Ужас!

ТРТА: Беда.

Пауза.

ЦИЦА: Али, наишао је професор!

РАКА: Одлично! То смо и желели!

ТРТА: Тако је све почело!

ЦИЦА: А ја сам му дала отказ!

РАКА: Како?

ТРТА: Зашто?

ЦИЦА: Умислио је да сам ја Софија Ставрић! Ипак сам ја девојка за удају! А, откуд девојка да зна да ли ће младић да је узме за жену, ако постане нека друга! Можда му се неће свидети?!

ЏЕНИ: Ох!

Добрила уноси слајџко и воду.

ЦИЦА: Хвала.

ДОБРИЛА: Хвала.
(Изађе)

РАКА: Па, то је плиткоумно!

ТРТА: Неразумно!

РАКА: Ево, Џени!

ТРТА: То јој није право име!

РАКА: А вас две сте тако добре пријатељице!

ТРТА: Најбоље другарице!

РАКА: Зар мислиш да би смо те оставили на цедилу?

ТРТА: Да ћеш остати неудата?

РАКА: Зар сумњаш у утицај службе којој припадам

ТРТА: Таквог би појео мрак!

РАКА: Нарочито кад се ради о Трти!

ТРТА: Зар мислиш да се не бих оженио Софијом Ставрић?!

РАКА: Она је позната!

ТРТА: Добро изгледа!

РАКА: Зар је битно како пева!

ТРТА: Има пуно пара!

РАКА: Временом би га и заволола!

ТРТА: И шта једном центлмену више треба!

РАКА: Једном центлмену ништа више не треба!

ЦИЦА: Ох, Трто, како сам погрешила!

РАКА: Ужас!

ТРТА: Беда.

Пауза.

ЦЕНИ: Можда није још све пропало!

ТРТА: Шта то треба да значи?

РАКА: Дакле?

ТРТА: Причај?

ЦЕНИ: Господину Гвоздену је срце преслабо за превише еротике!
Узбуђења! Жеље!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:
МЕЃУИГРА – ЈАВНА ОПОМЕНА

Улазе Конобар и Гвозден.

ГВОЗДЕН: *(Лейриша)*

Софи, Софи, јеси ли за кофи!?

КОНОБАР: Девизе, девизе, девизе!

ГВОЗДЕН: Пошто евро, младићу?

КОНОБАР: Колико даш – толико ти се врати!

ГВОЗДЕН: Дакле, скочила од мало пре.

КОНОБАР: Скаче сваки дан, зашто не би и од мало пре!

ГВОЗДЕН: Све ме мења и пролази, само курс остаје исти.

КОНОБАР: Узлазном путањом – на горе!

ГВОЗДЕН: Е, младићу, живот ти је једна велика пијаца!

КОНОБАР: Сигурно и воз са превише слепих путника!

ГВОЗДЕН: Везано за воз, могу ти поставити једно питање?

КОНОБАР: Сигурно и ја вама за пијацу? Изволите?

ГВОЗДЕН: Да ли је воз бржи ноћу или на шинама?

КОНОБАР: Немам појма.

ГВОЗДЕН: Воз је бржи него на шинама! – Сада, ти?

КОНОБАР: Сада ћете чути! Каква је разлика између краставца и парадајза?

Пауза.

ГВОЗДЕН: Интересантно питање. Али, на жалост, не знам одговор, мада сам ја један од најбољих погађача у овом делу света.

КОНОБАР: Онда, не идите на пијацу, јер могу да вас преваре!

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

8. ОСМА РУНДА – ИСПОД ПОЈАСА

Дневна соба. Предекорација просјора – њраве се одређене њозадине, са одговарајућим свейлима и њрикладном реквизициом, ко би дружи њо и њако радио, него – Рака, Цица, Трџа и Џени.

РАКА: Овога пута, са тим богатством, сигурно напредујем ка врху службе! А, кад сам већ горе, знаћу да искористим тај преглед ситуације, ту гомилу података, букет информација! Јер, ко има информације, тај је и богат! Ко је богат, тај влада светом!

ТРТА: Овога пута, са тим богатством, узећу нови жирадо шешир, свакако један лакиран штап и један велики црни мерцедес, чисто да не идем пешице! А, кад већ имам све то, бићу познат и мало тајанствен! Обичан свет, и онај са духом, подједнако се боји и познатог и тајанственог! Овог другог чак и више. Јер, кога се боје, тај и влада! – Ко влада, тај је и богат!

ЦИЦА: Овога пута, живећу добро, јер ћу се удати за човека са тим богатством!

ЏЕНИ: Овога пута, живећу добро, јер ћу се удати, а он ће ме волети, са тим богатством!

Улази Конобар.

КОНОБАР: О! Срећан рад, даме и господо!

Најџџа џауза.

РАКА: Откривени смо!

ЦИЦА: Пропали!

ТРТА: Ужас!

РАКА: *(Скрхано)*
Беда.

ЏЕНИ: Ох! Тај глас! Та мелодија која милује душу!... То је он!

ЦИЦА: Ко?

ЏЕНИ: Мушкарац којег волим! Ако се живот тако поиграо са мном да онај ког волим буде мој унесрећитељ, задовољна се препуштам пропасти...

ЦИЦА: Брате!

КОНОБАР: Цицо!

Полеће једно другоме у загрљај.

ЦЕНИ: Брат?!

РАКА: Још није све готово!

ТРТА: Не клонимо духом!

РАКА: Зар да пропадне читав наш труд!?

ЦИЦА: Како је то дивно! То је само мој рођени брат!

КОНОБАР: Такву те волим сестрице моја! Иако си у родитељском дому била тек једна размажена гуска, сада си показала своју праву природу! Сећаш се колико сам ти пута говорио да је најслађи колач – поштено зарађен колач! Само што си стигла, а ти већ сређујеш стан. Господин Гвозден биће одушевљен! Само наставите!... И не дирајте моју собу. Ако нисам принуђен, не волим промене!

ЦИЦА: Овога пута јеси.

КОНОБАР: Молим?

ЦИЦА: Мораћеш да се промениш.

КОНОБАР: Не долази у обзир!

ЦИЦА: У питању је представа! Зар својом непоколебљивошћу желиш да је упропастиш? Или да људи оду разочарани?

КОНОБАР: Каква сад представа?

ЦИЦА: Која показује живот!

КОНОБАР: Па шта! Мене живот не може да промени!

ЦИЦА: Али може представа живота! Госпођо, не бојте се, познајем све његове слабе тачке. А ко боље познаје брата од сестре и обрнуто!

ЗАТАМЊЕЊЕ

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

БРЕ'К – ПРЕДСТАВА ЖИВОТА

- ЦИЦА: Ја се удајем, брацо мој!
- КОНОБАР: Удајеш! Тако изненада! А ко је срећник?
- ТРТА: Честитам, шуро мој!
 (Љуби га)
- ЦИЦА: Зар ја да будем жена једног гангстера! Да живим у страху за живот његов? Или, још горе, за живот мој! Па, на мене ће обичан свет да показује прстом! Наложница оног мафијаша!
- КОНОБАР: Не бој се, сестрице, не дам те том разбојнику! Нека само проба да те пипне! Да те дирне! Да те такне!
- ЦИЦА: Не! Али ја га, можда, чак и волим! Ох, Трто!
 (Падне му у загрљај)
- ТРТА: Цицо!
- ЦИЦА: Ох, Трто, зашто не нађеш неки поштен посао? Зашто не радиш у некој фабрици? Зашто да не и носач само!
- ТРТА: У фабрици! Као носач бар! Али, ја се никада и низашто на свету не бих одвојио од свог жирадо шешира! Без њега био бих ништа! Један од многих што једино сами себе познају! Зар је један радник или носач за жирадо шешир?! Зар би ти била жена једне сенке човека!
- ЦИЦА: Ако ме волиш – покушајеш! Па, реци му, брацо мој!
- КОНОБАР: Зете, покушај! Најслађи колач је поштено зарађен колач!
- ТРТА: Да покушам! Видећете само! Сада доказујем да се у овом времену, рецимо, пред Нову '97. годину, не може живети од поштеног рада и радничке плате!
 (Седне за сто, подигне ноге, рашири новине)
 Жено, плате су мале, а сутра је Нова година? Где да идемо са мојом платом? Где, кад смо већ потрошили готово све? Треба ли да набрајам где смо све дали новац?
- ЦИЦА: Ја сам ти предлагала – биће друштво код Даре.
- КОНОБАР: Не пада ми на памет да идем код те Даре! Не желим да је видим! Нарочито не оног њеног Богомира! Он је најобичнији лопов! Отворио је фирму, замисли само како се зове – Богомир комерц! Схвати, то је само најобичнија маска за најобичнији лоповлук! Не! Нећу да ме гледају попреко само зато што немам новац као они! Мајку му, ја сам поштен човек!

- ЦИЦА: Онда, хајдемо у кафану....
- ТРТА: У кафану? – Знаш ли уопште кад не Нова година? Сутра! – У којој ћеш то кафани сад наћи места?
- ЦИЦА: Наћи ћемо нешто... Нећемо остати на улици. Па то је немогуће!
- ТРТА: Управо то. Све је тако једноставно. А и да нађемо место – од којих пара да платимо? Знаш ли уопште колико кошта место у кафани!
- ЦИЦА: Али... То је тако сурово!... Знаш! Замолићу Дару да ми позајми! Она ми је најбоља другарица!
- ТРТА: Хоћеш да ти избијем зубе! Не уноси тај прљав новац у моју кућу, од тог лопова Богомира!
(Показује на Конобара)
- РАКА: (Улази на исїа враїа)
Ја сам из службе за ред и мир! Да ли сте за њега рекли да је лопов?
- ТРТА: Да.
- РАКА: Хајде, момче, идеш у затвор!
- КОНОБАР: Али, ја нисам лопов.
- РАКА: Чиме то доказујеш?
- КОНОБАР: Ништа нисам украо.
- РАКА: (Скида саї са руке и даје Конобару)
Да ли познајете овај сат?
- КОНОБАР: (Разгледа саї)
Не.
- РАКА: Да ли је то ваш сат?
- КОНОБАР: Не.
- РАКА: Ха! Шта ће код вас туђи сат! Лопове! Крећи у затвор!
- ЏЕНИ: (Улази на даїи знак)
То је мој сат!
- Узима од Конобара саї.
- РАКА: Ко сте сад па ви?
- ЏЕНИ: Ја сам његова жена.
- КОНОБАР: Није.

- ЦИЦА: Брате! Срам те било! Молим вас, ја сам његова рођена сестра, и мирне савести изјављујем – ова госпођица је његова супруга.
- КОНОБАР: Али... Зар ти ниси љубавница господина Гвоздена? Чини ми се да сам те видео са њим у ресторану.
- ЦЕНИ: Хоћеш рећи – блудница.
- КОНОБАР: Нисам то рекао!
- ЦЕНИ: Али си то мислио.
- РАКА: Слушајте ви, немам ја времена да слушам ваше брачне расправе! Хоћу само да знам чији је ово сат?
- ЦЕНИ: Мој.
- РАКА: Онда, идете ви са мном у затвор!
- ЦЕНИ: Али, зашто?
- РАКА: Зато што сте украли сат! Па, сви су видели да је био на мојој руци!
- ЦИЦА: Брацо, учини нешто!
- КОНОБАР: Шта да учиним? Зашто?
- ЦИЦА: Како си само незахвалан!
- КОНОБАР: Незахвалан!
- ЦИЦА: И ти ћеш мирно гледати како ти жену одводе у затвор! Трто, ако будеш такав – никада се нећу удати за тебе!
- ТРТА: Шуро, разочарао си ме.
- ЦЕНИ: Љубави, хоћу да знаш да ћу због тебе и умрети!
- РАКА: *(Загрли Конобара)*
Наравно, буразеру, то све можемо решити овако – у четири ока.
(Трља њрсћима)
- КОНОБАР: Али, ја немам пара! Ја сам проклето шворц!
- ЦИЦА: Брацо! Зар и у оваквој ситуацији ти ћеш да изиграваш поштењачину!
- РАКА: Снађи се, пријатељу! Видећеш како се ја сналазим! Шта ћеш, такво је време.
- ТРТА: Ето, ја ћу да се понизим и идем код Богомира!
- КОНОБАР: Не, зете!

- ЦИЦА: Ја ћу да продам бакин прстен!
- КОНОБАР: Не, сестро!
- РАКА: Наравно, ја сам у таквој служби која располаже информацијама, које могу, у неку руку, да изваде ствар...
- ЦИЦА: Реците?
- ТРТА: Брзо! Немамо пуно времена!
- КОНОБАР: Ако имате решење?...
- РАКА: Наравно, подразумева се да ви волите вашу супругу?
- ЦИЦА: Реци, брацо мој!
- ТРТА: Шуро мој!
- ЏЕНИ: Водите ме у затвор!
- ЦИЦА: Реци, брате мој! Опрости јој! Спаси је!
- ТРТА: Шуро мој! Нека из тебе проговори племенитост! Хришћански опрост! Ко није грешан нека на њу баца каменом!
- ЏЕНИ: Водите ме у затвор!
- КОНОБАР: Како да знам да нећу бити изигран?
- РАКА: Хајде, дечко, између нас мора да постоји поверење!
- ТРТА: Тако је све почело!
- РАКА: Зар сумњаш у утицај службе којој припадам!
- ТРТА: Хоћеш да те поједе мрак?
- КОНОБАР: До ђавола! Волим је!
- ЏЕНИ: Ох, љубави!
(*За̄рлӣ ̄а*)
- ЦИЦА: Брате! Џени! Тако сам срећна!
- ТРТА: Честитам, шуро мој!
- РАКА: А, Гвозден је пун ко брод!

ЗАТАМЊЕЊЕ

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

СОНГ О ЦАРУ БЕЛОСВЕТСКОМ

КОНОБАР: Поштоване даме и господо!
РАКА: Ми цар белосветски!
ЏЕНИ: Издајем саопштење!
ТРТА: Обавештавам јавно мњење!
ЦИЦА: Поклањам царство за избављење!
КОНОБАР: *(Пева)*
Ко хоће да седне на царски престо
Ко хоће да осети то царско место
Ко хоће да буде на тренутак цар
Бесплатно да једе хлеба бар
ТРТА: *(Пева)*
Ко хоће да пије царско вино
Ко хоће да живи царски fino
Ко хоће да буде на тренутак цар
Бесплатно да сашије одело бар
ЦИЦА: *(Пева)*
Ко хоће да љуби царску жену
Ко хоће да види цара смену
Ко хоће да буде на тренутак цар
Бесплатно да га шишају бар
РАКА: *(Пева)*
Ко хоће да има царски сат
Ко хоће да води царски рат
Ко хоће да буде на тренутак цар
Бесплатно да влада светом бар
ЏЕНИ: *(Пева)*
Ко хоће да измисли царски дан
Ко хоће да одсања царски сан
Ко хоће на тренутак да буде цар
Бесплатно да се смеје
ЦИЦА: Ко цар...
ЏЕНИ: Бар...
КОНОБАР: Док поклањам му царство на дар...
ТРТА: Остаће без неке паре бар...
РАКА: Цар!
МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

9. ДЕВЕТА РУНДА – СЕРИЈА УДАРАЦА

Свако сјоји иза своје позадине, са својим свећлом и својом реквизицијом: Конобар услужно крај улазних вратица; Рака иза беле позадине, лево; Трџа иза црне позадине, у средини; Цица иза сребрне позадине, укосо десно; Џени иза црвене позадине, крај вратица од шоалеџа, десно.

КОНОБАР: Молим вас за пажње мало!
Да се ожње жито што остало
са ове њиве – овог чове!
И у дане радости кренути нове!... Ево га!

Улази Гвозден, нишија не примећује, уђе у куйаџило, џусџи воду, и као иџо је ред у куйаџилу, одзвџиди једну арију.

РАКА: Какав је то начин!
ТРТА: Ово нема смисла!
ЦИЦА: Матори покварењак!
ЏЕНИ: Перверзњак!
КОНОБАР: Ево га!

Улази Гвозден у џаћама и маџици.

ГВОЗДЕН: Софи, Софи, јеси ли за кофи?!
(Поџледа џо џросџору)
Аааа!

ОСТАЛИ: Аааа!

ГВОЗДЕН: Аааа!
(Улеџи у куйаџило. Пауза. Излази из куйаџила. Поџџуно је обучен и закоџчан до џрла. Као да се нишија није доџодило, џрође и усџуџи каже)
Опростите.
(Изађе)

КОНОБАР: Овај није нормалан.

ЦИЦА: И таквом да устанем у градском саобраћајном!

ТРТА: Не дај да доживим шездесет трећу!

ЏЕНИ: Никада не бих рекла! Такав господин!

РАКА: Море! Ти су најгори. Мислиш ни мртва не би згазио а овамо...

Пауза. Улази Гвозден.

ГВОЗДЕН: Опростите.

(Конобару)

Да ли је ово стан Гвоздена Гвозденовића, телеграфисте у пензији, то јесте мене?

КОНОБАР: Да.

ГВОЗДЕН: Хвала. И још један пут извините.

(Уђе у кујиницу. Пуси воду. Звижди. Излази у гаћама и њошчицама)

Захтевам објашњење!

КОНОБАР: *(Услужно)*

Изволите?

ГВОЗДЕН: Шта раде страна лица, непознатог порекла, у мом стану?

Пауза.

КОНОБАР: Да ли сте ви Гвозден Гвозденовић?

ГВОЗДЕН:

Јесам.

КОНОБАР: Онда је све у реду. Драго ми је господине.

(Рукују се)

ГВОЗДЕН: И мени. Седите... Раскомотите се... Нисам вас очекивао.

Седну за сто.

ГВОЗДЕН: Хе, хе.

КОНОБАР: Хе, хе.

Пауза.

КОНОБАР: *(Прекрсти леву ногу преко десне)*

Хе, хе.

ГВОЗДЕН: *(Прекрсти десну ногу преко леве)*

Хе, хе.

Пауза.

ГВОЗДЕН: Баш ми је драго.

КОНОБАР: И мени.

Рукују се преко стола. Окрећу се, иако да Гвозден седне на Конобарово мјесто, а он на Гвозденово.

ГВОЗДЕН: Хе, хе.

КОНОБАР: Хе, хе.

Пауза.

КОНОБАР: Да ли сте за неко пиће? – Ви знате ко смо ми.

ГВОЗДЕН: Па, не знам.

КОНОБАР: Уз пиће човек постаје храбрији.

ГВОЗДЕН: Онда...

КОНОБАР: Можда нешто да презалогайте?

ГВОЗДЕН: Можда, на знам.

КОНОБАР: Уз храну човек постаје снажнији.

ГВОЗДЕН: Онда...

КОНОБАР: Или, желите нешто да ми саопштите?

ГВОЗДЕН: Не знам...

КОНОБАР: Уз причу, човеку се обично припије, па се охрабри и наручи нешто за јело. Постаје снажнији, па се одлучи да нешто саопшти. Или сте то заборавили?

ГВОЗДЕН: Нисам.

КОНОБАР: Па? Ми вам испуњавамо жеље.

ГВОЗДЕН: Наручио бих нешто за пиће и нешто за јело.

КОНОБАР: Тренутак.

(Оде иза беле њозадине)

Пауза. Улази Рака, носећи хлеб и воду.

РАКА: *(Сїавља на сїо)*
Изволите.

ГВОЗДЕН: Хвала.

РАКА: Пријатно.

ГВОЗДЕН: Хвала. – Ко сте ви? Шта тражите овде?

РАКА: Да ли сте ви Гвозден Гвозденовић?

ГВОЗДЕН: Јесам.

РАКА: Онда је све у реду. Драго ми је господине.
(Рукују се)

ГВОЗДЕН: И мени.

РАКА: *(Седне)*
Слободно?

ГВОЗДЕН: Да.

Пауза.

РАКА: Хе, хе.

ГВОЗДЕН: Хе, хе.

Пауза.

РАКА: Пијете.

ГВОЗДЕН: Да.

РАКА: Видим, узели сте нешто и да презалобајите.

ГВОЗДЕН: Навикавам се.

РАКА: Вероватно како би сте постали храбрији и снажнији. У том случају можете да саопштите. То нисте заборавили?

ГВОЗДЕН: Не.

РАКА: Имате добро памћење. – Ви знате ко смо ми.

ГВОЗДЕН: Углавном...

РАКА: Онда, да ли сте се сетили?

ГВОЗДЕН: Чега?

РАКА: Можда ће вам лакше бити ако овде нема никог?

ГВОЗДЕН: Можда...

РАКА: Па? – Ми вам испуњавамо жеље.

ГВОЗДЕН: Лакше би ми било да нема никог.

РАКА: Тренутак.
(Оде иза црне позадине)

Пауза. Улази Трџа.

ТРТА: (Седне)
Хе, хе.

ГВОЗДЕН: Хе, хе.

Пауза.

ТРТА: И?

ГВОЗДЕН: Молим?

ТРТА: Гвозден Гвозденовић? – Схватили сте.

ГВОЗДЕН: Јесам.

ТРТА: Сећате се?
 ГВОЗДЕН: Чегач?
 ТРТА: Нема никога. Причајте.
 ГВОЗДЕН: Ипак...
 ТРТА: Рецимо да би вам било лакше да овде има ипак неког, а тај да ћути.
 ГВОЗДЕН: Рецимо.
 ТРТА: Па? – Ми вам испуњавамо жеље.
 ГВОЗДЕН: Било би ми лакше да овде има некога али да ћути.
 ТРТА: Тренутак.
(Оде иза црвене ѓозадине)

Пауза. Улази Цени.

ЦЕНИ: *(Седне и ћути)*

ГВОЗДЕН: Хе, хе.

Пауза.

ГВОЗДЕН: Пијем воду да би био храбрији. Једем хлеб да би био снажнији. Сећам се и нешто би саопштио. Али, сада бих да ми неко пева.

Цени оде иза сребрне ѓозадине. Пауза. Прво извирује циђарийиц, Несїане. Појави се женска нођа. Несїане. Нођа до ѓодвезица. Циђарийиц. До ѓодвезица. Циђарийиц. До ѓодвезица. Циђарийиц.

СВИ: *(Певају)*
 Погледај њено тело
 Запамти добро то
 Кад будеш храна за црве
 Шта ће ти благо сво

ГВОЗДЕН: *(Избезумљено)*
 Да л сам будан или сањам
 Ко у понор да урањам
 Да ли себе можда варам
 Сад у црва се претварам
 Сада не знам да л сам човек
 Који црвом данас поста
 Или од сад па све довек
 Од црвића човек оста
 Да л' сам будан или сањам
 Ко у понор да урањам

- ЦИЦА: *(Пева)*
Погледај моје тело
запамти добро то
Кад будеш храна за црве
Биће ти сећање сво
- СВИ: *(Певају)*
Шта ће ти онда благо
Шта ће ти злато то
Окити њено тело
Закачи благо сво
- РАКА: Тешка су времена! Да ли има шта да једе? Од чега ли живи?
- ГВОЗДЕН: Стаће ми срце.
- ТРТА: И мени ће, само кад помислим да можда нема где да спава!
- ГВОЗДЕН: Стаће ми срце.
- КОНОБАР: И мени ће, само кад помислим да можда нема све оно што треба да има!
- ГВОЗДЕН: Стаће ми срце.
- РАКА: И мени ће само кад помислим да ја не могу да јој помогнем и да зато неће никад бити моја!
- ГВОЗДЕН: Стаће ми срце.
- ТРТА: И мени ће, само кад помислим да она воли оног који све то има, а не воли мене, који све то немам!
- ГВОЗДЕН: Стаће ми срце.
- КОНОБАР: И мени ће, само кад помислим да можда више никад нећу да је видим!
- ГВОЗДЕН: Ево! Стаде! Не куца више!
(Сруши се)
- Сви се скупе око њеџа.*
- РАКА: Где је благо, Гвоздене?
- ТРТА: Како да пронађемо сеф, Гвоздене?
- КОНОБАР: Иза које слике, Гвоздене?
- ЦИЦА: Колико га има, Гвоздене?
- ЏЕНИ: Само причај – топло – хладно, Гвоздене!
- РАКА: Ако кажеш, довешћемо ти лекара!

- ТРТА: Сада ти можемо само ми помоћи!
- КОНОБАР: Упућени смо једни на друге!
- ЦИЦА: Ако ти је до тога, у оваквом тренутку, ево – пољубићу те!
- ЏЕНИ: У име сећања на моју покојну маму Беатрис!
- РАКА: Поверење је основа нашег рада! Па, ти си бар био човек са службом! Човек од поверења! То је тек живот!
- ТРТА: Зар не желиш да те људи препознају на улици! Глупо је живети непознат! Све је надокнадиво!
- КОНОБАР: Тек тако да се предаш! То је непоштено! Најслађи колач је поштено зарађен колач!
- ЦИЦА: Зар не желиш да неку поштену девојку учиниш срећном, пружајући јој сва задовољства, која су могућа само кад мушкарац има новац!
- ЏЕНИ: Или да се заљубиш! Искрено! Ненаметљиво! Пожртвовано!
- РАКА: Све је то могуће! Зар сумњаш у утицај службе којој припадам!
- ТРТА: Хоћеш да те поједе мрак!
- ЦИЦА: Нешто ми говори!
- ТРТА: Не! Мени се обраћа!
- ЏЕНИ: Ја га једина могу разумети!
- КОНОБАР: Постоји изрека: станодавац је подстанару исто што и временска прогноза метеорологу, ако ме разумете и шире!
- РАКА: Наше две службе су тако сродне!
- Пауза.*
- ТРТА: Шта му значи то?
- КОНОБАР: Моје богатство мој је мозак!
- ЏЕНИ: Можда је то нека слика с мозгом!
- Пауза.*
- РАКА: Умро је неко ко је имао богатство! То је тако неприродно!
- КОНОБАР: Сада је разумљивије зашто и сиромашни умиру!
- ТРТА: Остали смо поражени.
- ЦИЦА: Ужас!
- ЏЕНИ: *(Скрхано)*
Беда!

Пауза.

КОНОБАР: *(Размишља)*

Моје богатство мој је мозак –

ЦИЦА: Ако једна сестра разуме свог брата – можда му је златан мозак!

Крајка пауза.

СВИ: Дај Гвоздене мозак!

(Разбијају му лобању)

Полако! Просечна тежина мозга код човека је килограм и двеста грама! Биће за све нас! И да претекне! Још није све готово! Не клонимо духом! Зар да пропадне читав наш труд! Не просипај! Зашто кад човек има златне зубе не би имао и златни мозак! То је не рђајући метал! До ђавола! Нема ништа! Слагао нас је! Преварио! Изиграо! Насамарио! Мозак му уопште није златан! Напротив! Више бих рекла – крвав! Слузав! Бљунав! Љигав! Лепљив! Е, јеби га!

Пауза.

ЏЕНИ: Да ли ме волиш, или ћу опет живети од своје ронђе?

МРАК

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

10. ДЕСЕТА РУНДА – НОКАУТ

Сїаваћа соба. Добрила йакује своје сївари, и каже:

ДОБРИЛА: Да, ја сам мајка, мајка која има сина. Једног сина, којег је хранила својим млеком, прала кад се умаже... И гледала сам га како расте, и чувала га од оног суседовог пса, којег се толико бојао – тај мој син. Све док није порастао, и постао мушкарац, и кренуо у свет да заволи још неку жену, сем своје мајке, а звала сам га бубили. Али, зар један мушкарац може да поштује жену, ако не поштује мајку?! Зар један син нема ту обавезу да сачува своју мајку од времена које наилази, од времена које производи људе за то време, као и од људи који производе време што наилази?! Ништа није тек онако! Али, мој син се ето изгубио у тој борби с временом! Уосталом, као и његов отац, са којим сам живела, јер сам била млада а он се тако слатко смејао испод свог жирадо шешира! Вероватно да бих постала његова законита супруга, да се тај исти закон није умешао. О не, нисам видела његову слабу страну, његову лакомисленост и поводљивост. Време је криво, сагледавам сад, идеал неки, јер били смо тако срећни док нас није пријавио надлежном месту, наводно из очинске бриге и дететовог васпитања. Ја знам – ту није било кондиције, једноставно, време га прегазило, појело. Зар сам ја могла нешто друго да урадим него да сачувам тог свог сина, ког сам звала бубили?! О да, он је плунути отац, а ја сам она иста жена. Чекао је своје цигарете, које су све биле скупље, а ја сам се губила у времену. Чекање изазива нестрпљење, и било је тако логично да га нисам затекла. Вратио се са неким ко је био утегнут у униформу и тако се слатко смејао. Довео га је једне ноћи у мој кревет: “Он је мушкарац из овог времена. Он је ту да нас чува. Скупа ћемо радити, тај што лежи поред тебе и ја. Такво је време, сад сви мора да раде. Ти ћеш бројати новац, који је тако неопходан за мир, мада није најважнији, како кажу људи. Али мир – признаћеш јесте. То је светски тренд, а ми морамо да идемо у корак са временом.” – Тако је рекао мој син, једне ноћи, док је киша падала, а место у мом кревету било топло и довољно широко за још некога. О да, мом сину је био потребан отац, сигуран путоказ у магли, а ја сам тек жена, мајка што се брине и ноћу уздише. Али, све се разбило у парампарчад! Нигде новца, нигде мира и сигурности! А ја сам тако неудата, што је за једну жену са сином, признаћете, неопходно. Осећам се тако превареном, изиграном, насамареном, нокаутираном... О да, један шампион у боксу, тражи жену за брак и заједнички живот, у неком бољем времену. До ђавола, можда баш он издржи свих дванаест рунди! Та, он је шампион!

Испред пролази Најављивачица, носећи високо подигнуту таблу,
на којој пише:

СОНГ О РАЂЕНОЈ ЗВЕРИ

ДОБРИЛА: *(Пева)*

Веруј
још док сам добре воље
та ти то не можеш да знаш
шта значи за једну мајку
кад сину сису даш
Веруј
јер биће ти много боље
па он ти није ништа ни отац ниси њему
лако је веруј теби лако је веруј свему
Зашто
да га узмеш за себе
Зашто само за себе
О не терај да будим давно
рађену тигрицу у мени
Остави тигра дресеру
Остави тигра бежи
Питоме дуго нас водиш
кроз циркуске шатре све
реко' нема више џунгле
ни опасне звери те
А ја сам само женка
што оста без тигра свог
Дресеру дресеру дресеру
убицо мужјака мог
Е сад ми реци онако
реци онако тек
шта ти је требала крв
да пробудиш у тигрици
тигров стари век
Док џунгле зове зов
Ти будиш тигра у мени
да за ловцем кренем у лов

КРАЈ